

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516218331
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7516218331.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu: K. Ž., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, Z. T., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Vladimír Filičko, PhD., s.r.o., so sídlom v Košiciach Kováčska 28, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, a.s., IČO: 35 792 752, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpenému JUDr. Andreou Cvikovou, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o zaplatenie 2.313,10 € s príslušenstvom a o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 15. januára 2019 sp. zn. 10Csp/293/2016

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 15. januára 2019 č.k. 10Csp/293/2016-246 vo výroku II., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.313,10 eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania.

Odmieťa odvolanie proti výroku I. o pripustení zmeny žaloby.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 15. januára 2019 č.k. 10Csp/293/2016-246 rozhodol nasledovne :

I. Súd p r i p ú š ť a zmenu žaloby v tomto znení: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.313,10 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.313,10 € od 03.06.2017, až do zaplatenia, všetko to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.313,10 eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.313,10 eur od 03.06.2017 až do zaplatenia, všetko to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Konanie v časti o neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy pod č. 8500026785 zo dňa 20.6.2013 a pod č. 8500027936 zo dňa 10.7.2013, konanie, že zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 20.6.2013 a 10.7.2013 sú neplatné a výrok, že zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 20.6.2013 a 10.7.2013 sú bezúročné a bez poplatkov a taktiež žaloba o vydanie finančného zadostučinenia v sume 500 € sa zastavuje.

IV. Stranám v konaní sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal, aby súd určil, že dohody o zrážkach zo mzdy zo zmluvy č. 8500026785 zo dňa 20.06.2013 a zo zmluvy č. 850027936 zo dňa 10.07.2013 uzavreté medzi žalobcom a žalovaným sú neplatné, ďalej sa domáhal určenia že zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500026785 zo dňa 20.06.2013 a zo zmluvy č. 850027936 zo dňa 10.07.2013 uzavreté medzi žalobcom a žalovaným sú neplatné a zároveň bezúročné a bez poplatkov, a aby mu súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.309,43 €. Svoj návrh odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dve úverové zmluvy. Prvá zmluva č. 850026785 bola uzavretá dňa 20.06.2013,

predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy 1.170 eur, ktorú sa zaviazal žalovanému vrátiť v 42 mesačných splátkach v sume 62,69 eur, teda v celkovej sume 2.632,98 eur. Reálne obdržal však sumu 1.085,92 eur, teda suma 84,08 eur mu bola strhnutá titulom poplatku za poskytnutie služby. Na tento úverový účet zmluvy 1 uhradil sumu 1.465,89 eur. Druhá zmluva č. 850026785 bola uzavretá dňa 10.07.2013, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky v sume 1.500 eur, pričom sa žalobca zaviazal žalovanému uhradiť túto sumu v 42 mesačných splátkach v sume 80,37 eur, celkom tak sumu 3.375,54 eur. Žalobcovi však bola poukázaná suma 745,88 eur, teda o 754,12 eur menej. Táto suma mu bola strhnutá ako odplata za poskytnutie služby v sume 107,88 eur a suma 646,24 eur ako kompenzácia pohľadávok úverovej zmluvy č. 8300038942. Z titulu druhej úverovej zmluvy uhradil žalobca sumu 3.325,25 eur. Vo svojich podaniach poukázal na to, že v oboch uzavretých úverových zmluvách absentujú obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne pod písm. c), f), j), k), y). Zo zmlúv nie je zrejmé, kde sa má uplatniť prípadná reklamácia resp. sťažnosť, absentuje v nich doba trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti, nesprávne uvedenie RPMN, ktorá je vysoká, ako aj riadne uvedenie výšky, počet a termíny splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Uviedol, že dohodu za poskytnutie služby považuje za neplatnú, pričom z nej boli žalobcovi strhnuté sumy za nejaké poplatky, ešte pred poskytnutím finančných prostriedkov. Poukázal aj na výšku odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorá je v rozpore s dikciou § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Tieto dojednania predstavujú podmienky, ktoré sú spôsobilé založiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Okrem toho poukázal na ďalšie ustanovenia zmlúv týkajúce sa zmluvnej pokuty, dohode o zrážkach zo mzdy, rozhodcovskej doložky.

4. V podaní doručenom súdu dňa 20.08.2018 žalobca žiadal, aby súd pripustil zmenu návrhu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia tak, že zaviazá žalovaného na zaplatenie sumy 2.313,10 eur s príslušenstvom. Svoje podanie odôvodnil upresnením svojich matematických výpočtov spočívajúcich v súčte prijatých plnení od žalovaného, súčte plnení žalobcu v prospech žalovaného a následnom porovnaní prijatých a odoslaných platieb. Na úver zo zmluvy 1 vo výške 1.085,92 eur vykonal úhrady v sume 1.465,89 eur, teda tu došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného v sume 379,97 eur, a na úver zo zmluvy č. 2 vyčerpal sumu 1.392,12 eur a uhradil sumu 3.325,25 eur, čiže na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu z titulu tejto zmluvy v sume 1.933,13 eur, spolu tak v sume 2.313,10 eur. Vo zvyšku žaloby žiadal aby súd v tejto časti konanie zastavil.

5. Konanie o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, neplatnosti úverových zmlúv, určenia, že úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov a o vydanie finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 144 a § 145 ods. 2 CSP zastavil vzhľadom na späťvzatie žaloby v tejto časti a súhlas žalovaného.

6. Aplikujúc ust. § 139, § 140 ods. 1,2, § 142 ods. 1,2, § 143 ods. 1 CSP súd prvej inštancie konštatoval, že výsledky dovtedajšieho konania mohli byť podkladom pre rozhodovanie o zmenenej žalobe, preto rozhodol o pripustení zmeny žaloby v zmysle návrhu žalobcu.

7. Právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 6, § 53 ods. 1,2 a 5, § 53a ods. 1,2, § 53b ods. 1, § 54 ods. 2, § 451 ods. 1,2, § 457 OZ spolu s § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, h/, i/, j/, l/, § 4 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spolu s § 7 ods. 1 až 5, § 8 ods. 1 písm. d/, § 8 ods. 3,4 zákona o ochrane spotrebiteľa, § 17 ods. 1,2 OZ a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z.. Dospel k záveru, že zmluvy nespĺňajú zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to najmä čo týka uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedenie v zmluve, že ide o 42 mesiacov, je sporné a napísané veľmi všeobecne a nedá sa presne definovať bez pracovného počítania a komplikovaného výpočtu s použitím kalendára. V zmluve sa nenachádzajú základné informácie o poskytnutom spotrebiteľskom úvere, ktoré žalovaný dostať mal, a to podľa dikcie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom tieto informácie musia byť dostupné a známe v čase uzatvárania záväzku a musia byť pre konečného spotrebiteľa zrozumiteľné a bez zbytočných neznámych, či príliš odborných pojmov. Spotrebiteľ musí mať v tomto vzťahu určitú istotu, musí mu byť známe časové ohraničenie trvania úveru - do kedy by ho mal splatiť. Tieto údaje sa nachádzajú až dodatočne - v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Čo sa do zmluvy 1 týka, žiadosť bola spísaná dňa 18.06.2013, úver bol žalobcovi schválený dňa 20.06.2013. Žiadosť o úver zmluvy č. 2 bola spísaná dňa 09.07.2013 a úver bol schválený žalobcovi dňa 10.07.2013. Z uvedeného tak vyplýva, že v čase podpisu žiadosti s týmito informáciami spotrebiteľ nemohol disponovať, pričom podľa ustanovenia

§ 4 zákona o spotrebiteľských úveroch ich mal mať k dispozícii ešte pred spísaním samotných žiadostí o poskytnutie úverov. Podľa údajov vyplývajúcich z danej zmluvy, deň splatnosti prvej splátky resp. deň splatnosti nasledujúcich splátok je ponechaný na jednostrannom určení zo strany veriteľa, tak ako to vyplýva z dikcie zmluvných dojednaní oboch zmlúv. V tomto prípade mal súd za to, že je narušená rovnováha práv a povinností zmluvných strán, ktorá je typická pre subjekty spotrebiteľských vzťahov, ktoré sú zároveň subjektmi občianskoprávných vzťahov, pre ktoré je charakteristická základná zásada rovnosti strán v hmotnoprávnom vzťahu. Predávajúci nesmie zneužiť dominantnejšie postavenie v tomto vzťahu, pričom na predmetných zmluvách tieto praktiky vykonáva žalobca na vopred pripravených, predtlačенých formulároch, kde sa jednotlivé náležitosti zmlúv, ktoré sa menia podľa potreby, vpisujú rukou, do ktorých spotrebiteľ nemôže zasiahnuť. Okrem toho náležitosti zmluvy sú v danom prípade napísané rukou v ťažko čitateľnom tvare.

9. Súd poukázal na to, že odplata za poskytnutie služby, uvedenej v čl. 8.1 zmluvy, bola rozsudkom Okresného súdu Košice- okolie sp.zn. 7C/372/2014 zo dňa 20.10.2016 určená ako neprijateľná zmluvná podmienka, a je povinnosťou žalovaného zdržať sa používania tejto časti zmluvy. Táto skutočnosť bola potvrdená aj Krajským súdom pod sp.zn. 3Co/108/2017. Nad rámec uvedeného súd dodal, že táto dohoda nebola podpísaná na osobitnej listine, tak ako to žalovaný vo svojich podaniach uvádza. Je pevnou súčasťou oboch úverových zmlúv, je v nich inkorporovaná nenápadným spôsobom, pričom vzbudzuje dojem, že žalobca uzavrel len jednu zmluvu, pričom ide o vopred predtlačенú formulárovú zmluvu, ktorú už spotrebiteľ nemá nijakú šancu dodatočne ovplyvniť, či aj zmeniť.

10. Súd preskúmal aj samotnú odplatu za poskytnuté úvery, a to jednak vo výške úroku za poskytnutie úverov ako aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a uzavrel, že odporujú zásadám poctivého obchodného styku ako i dobrým mravom a právnym predpisom. Zmluva 1 bola uzavretá dňa 20.06.2013, k tomuto dňu činila priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov so splatnosťou 1-5 rokov výšku 11,06% (podľa údajov zverejnených na webovom sídle Národnej banky Slovenska), v zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,02 %. Ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve 1 dohodnutá vo výške 70,02 %, pričom priemerná RPMN za dané obdobie (druhý kvartál roku 2013, pri úveroch do 1.500 eur bez zabezpečenia) činila výšku 46,06% (podľa údajov dostupných na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky). Zmluva 2 bola uzavretá dňa 10.07.2013, k tomuto dňu činila priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov so splatnosťou 1-5 rokov výšku 11,27% (podľa údajov zverejnených na webovom sídle Národnej banky Slovenska), v zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,01%. Ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve 2 dohodnutá vo výške 70,01%, pričom priemerná RPMN za dané obdobie (tretí kvartál roku 2013, pri úveroch do 1.500 eur bez zabezpečenia) činila výšku 45,94% (podľa údajov dostupných na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky). Z uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že nie je dodržané nariadenie vlády o maximálnej možnej odplate za spotrebiteľský úver.

11. Poukázal na to, že spotrebiteľ musí mať pred uzatvorením zmluvy k dispozícii všetky informácie o poskytovanom spotrebiteľskom úvere, tak ako to predpokladá § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, vrátane ekonomických ukazovateľov, na základe ktorých sa potom rozhodne, či vstúpi do takéhoto vzťahu alebo nie, pričom priemerný spotrebiteľ predpokladá, že tieto údaje sú správne a v spleti zložito formulovaných všeobecných obchodných podmienok sa na základe princípu dôvery zveruje do rúk finančných inštitúcií nevedomujúc si, aké následky to môže preňho mať, pričom už nie je možné zistiť, aké informácie spotrebiteľ obdržal pri uzatváraní úverovej zmluvy a nie je tak zrejmé, z čoho pozostáva odplata za poskytnutie úveru, nakoľko, ako už bolo vyššie skonštatované, je rozdiel medzi uvedenou výškou úveru a skutočnou výškou, ktorý by bol spotrebiteľ zaplatil, keby splácal všetky splátky riadne a včas.

12. Súd teda dospel k záveru, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov, obe úverové zmluvy nespĺňajú všetky náležitosti, ktoré požaduje zákon a teda plnenie medzi sporovými stranami konania posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že podľa úverovej zmluvy 1 bola žalobcovi poskytnutá čiastka v sume 1.085,92 eur, žalobca žalovanému uhradil sumu 1.469, eur, čiže o 379,97 eur viac, než bol z titulu tejto zmluvy povinný vrátiť žalovanému. Podľa úverovej zmluvy 2 bola žalobcovi poskytnutá čiastka v sume 1.392,12 eur, žalobca uhradil sumu 3.325,25 eur, čiže o 1.933,13 eur viac, než na čo mal žalovaný nárok. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.313,10 eur titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko toto plnenie prijal bez právneho dôvodu.

13. V súlade s ust. § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania.

14. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na to, že časť konania bola v dôsledku späťvzatia žalobcu zastavená (o určenie neplatnosti úverovej zmluvy, o určenie jej bezpoplatkovosti a bezúročnosti, ako aj v časti dohody o zrážkach zo mzdy) a v ostatnej časti žaloby bol úspešný žalobca. Nakoľko pomer úspechu žalovaného a žalobcu považoval za pomerne rovnaký, preto náhradu trov konania stranám v konaní nepriznal.

15. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Ako prvé namietal nesprávny procesný postup súdu, ktorý jedným rozhodnutím rozhodol o zmene žaloby a súčasne aj o zmenenej žalobe (na pojednávaní konanom dňa 15.1.2019). Žalovaný mal za to, že súd mal vydať najprv uznesenie o pripustení zmeny žaloby, toto doručiť subjektom neprítomným na pojednávaní a až potom konať o zmenenej žalobe (a to aj napriek tomu, že proti uzneseniu o pripustení zmeny žaloby odvolanie nie je prípustné), pretože rozhodnutie musí byť právoplatné, aby súd o zmenenej žalobe mohol konať a rozhodovať.

17. Zároveň žalovaný napadol dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný. K záveru súdu o tom, že zmluva neobsahuje termín splatnosti a dobu trvania zmluvy, poukázal na rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ako aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 a potrebu zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Dôvodil, že v posudzovanom vzťahu bola požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, ako aj spôsobom uvedeným v čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Ďalej poukázal na to, že v konkrétnej zmluve, ktorá je predmetom konania sa v čl. 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní uvádza, že táto zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú.

18. Za nesprávny odvolateľ považuje aj právny záver súdu o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy v časti úrokov, kde podľa jeho názoru nemôže ísť o neplatnosť celej úverovej zmluvy, ale dlžník úverovej zmluvy by v takomto prípade mal byť povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa zákona. Dôvodí, že ak súd dospel k záveru o neplatnosti tohto dojednania v dôsledku neprimeranej výšky úrokov, resp. pre rozpor s dobrými mravmi v tejto časti musí zároveň vedieť určiť hranicu, kde tento rozpor už je a kde ešte nie je. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 321Cdo/45/2013. Zároveň vytkol súdu, že neposudzoval výšku úrokov podľa príslušného zákonného ustanovenia (§ 53 ods. 6 OZ), ale namiesto toho odkázal na priemerné úrokové sadzby bánk. Zdôraznil, že zákonodarca v danom období výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov, preto neprichádza do úvahy komparácia s úrokovými sadzbami bankových subjektov. Zákon výslovne určil, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/1016/2014 žalovaný zdôraznil, že z novelizovaného ust. § 53 ods. 6 OZ vyplýva, že referenčné kritérium, pre posudzovanie primeranosti, sa prenieslo zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom.

19. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. K namietanému nesprávnemu procesnému postupu súdu poukázal na to, že k zmene žaloby došlo pred pojednávaním uskutočneným dňa 15.1.2011 (podaním zo dňa 20.8.2018), pričom súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 142 ods. 1 CSP, keďže o zmene žaloby rozhodol na najbližšom pojednávaní. Požiadavka žalovaného na doručenie uznesenia o pripustení zmeny žaloby nemá oporu v zákone. Zdôraznil, že k návrhu zmeny žaloby sa žalovaný mal možnosť vyjadriť písomne, ako aj ústne na pojednávaní. Žalovaný napriek vedomosti o návrhu na zmenu žaloby sa k tejto skutočnosti písomne nevyjadril a ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní, pričom súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti.

20. K chýbajúcim náležitostiam zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľoch žalobca poukázal na to, že tieto náležitosti musí obsahovať samotná zmluva o úvere a nie zmluvné dojednania, ktoré ani v danom prípade nepredstavujú súčasť zmluvy, ide o samostatné a oddelené dokumenty. Žalobca podporne poukázal na niektoré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky (Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/69/2017 a 2Co/32/2017, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/81/2017). K poukazu žalovaného na rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 žalobca uviedol, že súdny dvor EÚ nie je oprávnený vykladať vnútroštátne právo členských štátov a zákon o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o úvere výslovne a nespochybniteľne vyžadoval uvádzať náležitosti (vrátane doby trvania zmluvy o úvere a termínu konečnej splatnosti) pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti priamo v zmluve o úvere. V tejto súvislosti opäť žalobca poukázal na niektoré rozhodnutie súdov Slovenskej republiky (OS KE II sp. zn. 10Csp/78/2016, OS Žiar nad Hronom sp. zn. 10C/41/2014). Žalobca zdôraznil, že predmetná zmluva je postihnutá ďalším závažným nedostatkom spočívajúcim v nesprávnom uvedení RPMN, ktorý údaj je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a jeho absencia môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, v dôsledku čoho aj podľa súdneho dvora EÚ sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy o úvere je primeraná. V danom prípade ročná percentuálna miera nákladov dosahuje výšku 80,44 %, nie 70,01 %, resp. 70,02 %, ako je uvedené v zmluvách o úvere. Ďalej žalobca dôvodil, že odplata dohodnutá v predmetných zmluvách je z dôvodu jej absolútne neprimeranej výšky v rozpore s dobrými mravmi, a teda v zmysle § 39 OZ je neplatná. Z uvedeného dôvodu s ohľadom na dikciu zákona o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 9 platí, že zo žiadneho platného ustanovenia zmluvy, ale ani zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť žalobcu platiť žalovanému nejaké úroky, či poplatky. Zdôraznil, že z napadnutého rozhodnutia je evidentné, že súd neodvodzoval neplatnosť celých zmlúv o úvere od neplatnosti zmluvy v časti odplaty, ale posúdil, že odplata je v rozpore s dobrými mravmi a o priznaní bezdôvodného obohatenia rozhodol aj z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy pre absenciu obligatórných náležitostí zmlúv o úvere vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch. K ďalšej námietke žalovaného upriamil pozornosť na to, že nie je dôležité z čoho sa odplata skladá, ale to, že jej výška vyše 70 % dosahuje mieru, ktorá je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, a to tým, že podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (kde opäť poukázal na niektoré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky).

21. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) skôr, než pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozsudku, zaoberal sa otázkou prípustnosti odvolania (keďže žalovaný odvolaním napadol výroky I., II. a IV.) a dospel k záveru, že odvolanie proti výroku I. rozsudku zákon (CSP) nepripúšťa, z ktorých dôvodov je potrebné toto odvolanie odmietnuť.

22. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a/ zastavení konania,
- b/ odmietnutí podania vo veci samej,
- c/ odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d/ návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e/ zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1,
- f/ návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnosti, okrem odôvodnenia,
- g/ zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h/ zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i/ návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j/ odklad vykonateľnosti rozhodnutia,
- k/ povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l/ zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m/ nároku na náhradu trov konania,
- n/ prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164,
- o/ návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu rozhodnutia.

24. Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

25. S účinnosťou od 1. júla 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, bola zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu. Proti tejto forme súdneho rozhodnutia v zásade odvolanie prípustné nie je. Pripúšťa sa len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne uvedené v § 357 CSP. V citovanom ustanovení § 357 CSP nie je uvedené uznesenie o pripustení zmeny žaloby.

26. V danom prípade výrokom I. súd pripustil zmenu žaloby. Proti takému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani to, že rozhodnutie o pripustení zmeny žaloby, ktoré má inak formu uznesenia, bolo obsiahnuté priamo v rozsudku.

27. Vzhľadom na tú skutočnosť, že odvolanie žalovaného bolo podané aj proti výroku I., proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, len odvolanie v tejto časti podľa § 386 písm. c/ CSP odmietnuť.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolaním nebol napadnutý výrok III., ktorý nadobudol právoplatnosť.

29. Predmetom odvolacieho prieskumu bol iba odvolaním napadnutý výrok II. a výrok IV..

30. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

31. Rozsudok je v napadnutom výroku (II.), ktorým súd vyhovel žalobe o zaplatenie bezdôvodného obohatenia a v súvisiacom výroku (IV.) o trovách konania vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v týchto výrokoch potvrdil.

32. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

33. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28. apríla 2020 o 09.50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené 21.4.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

34. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm.b/ a h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

35. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

36. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil sice správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

37. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

38. Naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ žalovaný vzhliadol v nesprávnom procesnom postupe súdu, ktorý jedným rozhodnutím rozhodol o zmene žaloby a súčasne aj o zmenenej žalobe.

39. Podľa ust. § 142 ods. 1,2 CSP o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne potom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.

40. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca doručil súdu návrh na zmenu žaloby realizovaný podaním zo dňa 20.8.2018 spolu s oznámením o prevzatí právneho zastúpenia dňa 24.8.2018, ktoré podanie spolu s prílohami súd prvej inštancie doručil žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Žalobca v podaní zo dňa 20.8.2018 uviedol svoje tvrdenia na základe ktorých mal za to, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a zároveň špecifikoval výšku poskytnutého úveru, ako aj výšku realizovaných úhrad na základe ktorého prepočtu upravil sumu bezdôvodného obohatenia, ktoré požaduje z pôvodne uvádzanej čiastky 2.309,43 € na sumu 2.313,10 € s prísl..

41. Žalovaný sa k uvedenému podaniu vyjadril písomne podaním zo dňa 21.9.2018, kde reagoval na tvrdenia žalobcu ohľadne absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v tomto podaní však nereagoval na navrhovanú zmenu žaloby týkajúcu sa výšky požadovaného bezdôvodného obohatenia a nepoprel ani tvrdenia žalobcu týkajúce sa výšky poskytnutého finančného úveru ani výšky splatenej časti.

42. Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 15.1.2019 ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti a zároveň vyjadril súhlas s pojednávaním v jeho neprítomnosti, ako aj neprítomnosti jeho právneho zástupcu. Zároveň uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava svojich písomných vyjadrení.

43. S poukazom na uvedené odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s citovaným ustanovením, keď rozhodol na najbližšom pojednávaní, ktoré nasledovalo po doručení návrhu na zmenu žaloby, pričom žalovaný bol s návrhom oboznámený a mohol sa k nemu vyjadriť.

44. Vo všeobecnosti pri posudzovaní či sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, je potrebné zdôrazniť, že aj keď procesný predpis upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov a právnou úpravou občianskeho súdneho konania dbá o to, aby rozhodnutie súdu bolo vecne správne a spravodlivé, nemôže vo všeobecnosti zabezpečiť, že každé konanie bude v plnom rozsahu (v každom momente konania) zodpovedať jeho ustanoveniam a že súdmi bude vždy rozhodnuté iba správne. Ústava neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje procesný predpis (CSP), ktorý predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní, a v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v odvolacom a dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 420 CSP (§ 237 O.s.p.) ako prípady „zmätočnosti“ pripisuje CSP osobitný význam, preto vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. a/,b/,c/ CSP). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania pripisuje význam, avšak pri nich je nutné rozlišovať, či tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo nie (odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d/CSP).

45. So zreteľom na právne závery ústavného súdu zaujaté v niektorých jeho nálezochoch (viď napr. II.ÚS 261/06) treba dodať, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú tie procesné nedostatky, ku ktorým prípadne došlo v občianskom súdnom konaní v postupe súdov. Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávnosti treba mať vždy na zreteli materiálne hľadisko, tzn. reálny dopad namietaného postupu súdu na procesnú situáciu strán sporu

(pozri uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/268/2012). Konštantná judikatúra najvyššieho súdu dospela napríklad k názoru, že „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ OSP (účinného do 30.6.2016) nie je splnená v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania, avšak účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“.

46. Vzhľadom na vyššie uvedené aj keby bola námietka žalovaného (o potrebe nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o pripustení zmeny žaloby pred vyhlásením rozsudku) dôvodná, odvolací súd nepovažuje vytýkaný postup súdu za taký, ktorý by mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ani za dosahujúci takú intenzitu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Upriamuje pritom pozornosť na to, že žalobca bol s návrhom oboznámený a mal možnosť sa k nemu vyjadriť ešte pred tým, ako súd o návrhu na zmenu rozhodol. Súčasne poukazuje na to, že voči uzneseniu o pripustení zmeny žaloby odvolanie nie je prípustné (čiže procesná situácia žalovaného by sa nezmenila v prípade ním navrhovaného postupu).

47. Odvolací súd teda dospel k záveru, že namietaným procesným postupom súd neznemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani nedošlo k takému porušeniu procesných predpisov, ktoré by mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia (neprejavil sa vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej, nakoľko nebol jediným dôvodom zamietnutia žaloby). Nebol teda naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ ani d/ CSP.

48. Po preskúmaní veci odvolací súd uzavrel, že nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

49. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

50. Počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

51. Súd prvej inštancie posúdiac jednotlivé zmluvy, ich náležitosti a zmluvné podmienky dospel k záveru, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov, pretože obe úverové zmluvy nespĺňajú všetky náležitosti, ktoré požaduje zákon. Zároveň posudzoval odplatu za poskytnuté úvery, a to jednak vo výške úroku za poskytnutie úverov ako aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a uzavrel, že odporujú zásadám poctivého obchodného styku ako i dobrým mravom a právnym predpisom, pretože nie je dodržané nariadenie vlády o maximálnej možnej odplate za spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie poukázal aj na tú skutočnosť, že z uvedených zmlúv nie je zrejmé z čoho pozostáva odplata za poskytnutie úveru, nakoľko je tu rozdiel medzi výškou úveru uvedenou v zmluve a skutočnou výškou, ktorá bola poskytnutá. Odvolací súd sa s týmito závermi stotožňuje.

52. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že dohoda o zmluvných úrokoch je neplatná v zmysle ust. § 39 Obč. zák. pre jej rozpor s dobrými mravmi. Správne pri tom súd prvej inštancie prihliadol na priemernú úrokovú sadzbu spotrebiteľských úverov (obdobných), ktorá v danom čase činila 11,06 %, (resp. 11,27 %) vo vzťahu k jednotlivým zmluvám, pričom v zmluvách dojednaná úroková sadzba činila 68,25 %, (resp. 70,01 %). Dohodnuté zmluvné úroky v predmetných zmluvách tak dosahujú niekoľkonásobok priemernej výšky úrokov za obdobné spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy.

53. Takéto dojednanie úrokov je priamo v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka v znení účinnom do 31.5.2014 (t.j. v čase uzavretia úverových zmlúv), v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní

obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

54. Súd správne posudzoval, či dojednané zmluvné úroky (odplata) zodpovedali obvyklej výške úrokov pri obdobných úveroch. Nenáležitá je odvolacia námietka žalovaného, v zmysle ktorej výšku dojednanej odplaty mal súd posudzovať v závislosti od výšky priemernej RPMN, resp. ďalších okolností.

55. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že nárok žalovaného vyplýva zo spotrebiteľských zmlúv uzatvorených dňa 20.6.2013 a 10.7.2013.

56. V čase uzavretia úverových zmlúv bola výška odplaty regulovaná výlučne ust. § 53 ods. 6 Obč.zákonníka v znení účinnom do 31.5.2014 tak ako je vyššie citovaný.

57. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že novelizované znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Obč. zák. (v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať) a ustanovenie § 1 nar.vlády č. 87/1995 Z.z., stanovujúce čo tvorí odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, nadobudli účinnosť až dňom 1.6.2014. Ustanovenie § 1a nar.vlády č. 87/1995 Z.z., o maximálnej výške požadovanej odplaty, v zmysle ktorého odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej RPMN podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne, bolo do nariadenia vlády 87/1995 Z.z. zavedené až s účinnosťou od 1.9.2014.

58. Súd prvej inštancie preto postupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou, ktorá každú zložku odplaty posudzovala z hľadiska súladu so zákonom a s dobrými mravmi, teda osobitne posudzovala aj dojednanie o zmluvných úrokoch z hľadiska jeho súladu so zákonom a dobrými mravmi.

59. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov v dôsledku absencie zákonom požadovaných náležitostí.

60. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

61. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmlúv poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

62. Žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 20.06.2013 úverovú zmluvu č. 8500026785 (ďalej ako zmluva 1), predmetom ktorej bola žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru v sume 1.170 eur, ktorý sa zaviazal splatiť v 42 mesačných splátkach vždy k 29. dňu toho, ktorého mesiaca vo výške 62,69 eur, celkom vo výške 2.632,98 eur. V tejto zmluve 1 je uvedená priemerná RPMN vo výške 48,52% a RPMN vo výške 70,02%. Podľa preukázaného výpisu z účtu bola na účet žalobcu poukázaná suma 1.085,92 eur, žalobca vykonal úhrady na tento úverový účet sumu 1.465,89 eur. Zmluva 2 bola uzatvorená dňa 10.07.2013, ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve 2 dohodnutá vo výške 70,01%. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu zhodne tvrdili, že žalovanému bol vyplatený úver č. 1 na jeho účet vo výške 1392,12 € a žalobca na tento úver uhradil platby vo výške 3.325,25 €.

63. Odvolací súd zdôrazňuje, že vychádzajúc zo sumy poskytnutého úveru 1.170 €, mesačnej splátky 62,69 € doby splácania 42 splátok a dodatočného nákladu 84,08 € (poplatok za poskytnutie) predstavuje RPMN 79,90 % a keďže v zmluve o úvere (žiadosti o poskytnutie úveru) je uvedená RPMN 70,02 %, ide o uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Rovnako u druhej zmluvy vychádzajúc zo sumy poskytnutého úveru 1.500 € mesačnej splátky 80,37 €, pri počte splátok 42 a

dodatočnom náklade 107,88 € (poplatok za poskytnutie úveru) činí RPMN 79,91 %, pričom v zmluve je uvedená RPMN 68,71 %, teda ide o uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa.

64. Uvedená skutočnosť má za následok, že úver je v oboch prípadoch bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), čo má za následok, že žalobca bol povinný zaplatiť iba istinu úveru bez úroku a bez poplatkov.

65. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania na súde prvej inštancie.

66. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

67. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).